

er en Forkyndelse for Indstævnte, hvor han antræffes personlig, ikke tilstrækkelig, undtagen at man først forgæves har forsøgt at forkynde Stævningen paa hans Bopæl, Kontor eller midlertidige Opholdssted. Jeg tror, at denne lille Anomali, som jeg har tilladt mig at paavise, iøvrigt meget let vil kunne rettes ved en lille Tilføielse til det sidste Stykke i § 1, omtrent saaledes lydende, tror jeg: dog at Forkyndelse for Indstævnte personlig stedse er gyldig, eller hvorledes nu den høitærede Minister vil det. § 2 giver mig ikke Anledning til nogen Bemærkning.

Med Hentyk til § 3, da har jeg allerede omtalt sidste Stykke, at Forkyndelse for Vedkommende personlig, hvor saadan finder Sted, enten paa Bopælen eller andetsteds, er gyldig. Dette er en Forskrift, hvis Rigtighed jeg ganske maa billige. Men der kunde maasse dog være en Tilføielse der at gjøre, som man efter min Erfaring i Praxis har savnet, og da navnlig denne Tilføielse, at at der ved Forkyndelsen stedse skal afleveres en Gjenpart af Stævningen, en Gjenpart af det, som er blevet forkyndt. Det er ogsaa som bekendt foreskrevet i Sø- og Handelsretsloven, men tillige, at denne Gjenpart skal være bekræftet paa Justitskontoret, hvilket sker mod et vist Gebyr, men en saadan Bekræftelse holder jeg for usnøden. Naar vi udtage en Stævning til Overretten eller Hof- og Stadsretten, er det Pligt for os at lade en Gjenpart følge med, som kan overleveres til Vedkommende ved Forkyndelsen. Denne Gjenpart er aldrig bekræftet, men jeg har aldrig hørt i de mange Aar, jeg har haft med det at gjøre, at der er opstaaet nogenjomhelst Ulempe deraf. Derimod har jeg ofte hørt, at der er opstaaet Ulemper deraf, at ved andre Leiligheder, saasom ved Underretsstævninger, ingen Gjenpart følger med ved Forkyndelsen. Stævningssmændene læse Stævningen op, for hvem de træffer, den Indstævnedes Hustru, en Pige, eller hvem det kan være, og den Vedkommende faaer, naar han kommer tilbage, sjælden rigtig Bæstid om, hvad det egentlig var, der blev forkyndt. Jeg kan i saa Henseende tale af Erfaring. Som Sagfører kan man ifølge en bekendt Lovbestemmelse blive indstævnet, naar man er beskiftet i en Sag, og jeg har altid udbedet mig, at disse Stævninger maa blive mig forkyndt paa mit Kontor; thi saa faar man ordentlig Bæstid. Bliver Stævningen forkyndt hjemme, naar jeg er fraværende, er det ikke sikkert, at man rigtig har opfattet, hvad Sagen dreier sig om. Paragraferne 4, 5, 6 og 7 give mig selvfølgelig Anledning til nogen Udtalelse, og jeg kommer saa til § 8. Jeg er ikke sikker paa, at

den er affattet ganske heldigt, i det Mindste har jeg været i nogen Tvivl om, hvorledes den skulde fortaas. Naar der staar: „Opreisningsbevilling efter Udløb af den til de ordinære Appelfrifter svarende Tid af 4 Maaneder (ifr. § 7, første Stykke) kan for Fremtiden ikke gives, undtagen hvor Omstændighederne særlig tale derfor,“ ser jeg ikke, at det tydelig staar i Paragrafen, fra hvilken Tid disse 4 Maaneder skulle regnes. Skulle de regnes fra Dommens Afgielse eller fra Appelfristens Udløb? Den ærede Justitsminister vil jo kunne oplyse, hvad han har ment. Som Ordene staa, kunde jeg være mest tilbøielig til at mene, at det, som det har været Hensigten at udtrykke, er, at naar 4 Maaneder fra Appelfristen ere udløbne, er der endnu 4 Maaneder til at søge Opreisningsbevilling, og navnlig til det, som i Motiverne kaldes furant Opreisningsbevilling, men at naar man kommer ud over disse 4 Maaneder efter Appelfristens Udløb, skal Justitsministeren undersøge, om der er Grund til at give Opreisningsbevilling. Saaledes har jeg været mest tilbøielig til at forstaa Paragrafen efter Ordene. Men ser jeg saa hen til Motiverne, bliver jeg noget tvivlende i saa Henseende. Der staar i Motiverne til denne Paragraf bl. A: „Derfor opstiller Lovforslaget den Regel, at Opreisningsbevilling efter 4 Maaneders Udløb aldrig maa meddeles, medmindre særlige Omstændigheder tale derfor, en Regel, der skal gjælde ved Domme og Kjendelser af alle Slags, baade ved de ordinære Retter og ved Politiretter, Søretter osv.“ og naar der saa tilføies: „Den Myndighed, som meddeler Opreisningsbevillingen, maa, ligesom hidtil, efter et frit Skjøn bedømme, om særlige Grunde til Dispensation fra den almindelige Regel ere til Stede,“ saa forekommer det mig, at det maa fortaas saaledes, at inden disse 4 Maaneder fra Udløbet af Appelfristen gives der, hvad Ministeren i Motiverne kalder furante Opreisningsbevillinger, det vil sige, man behøver ikke at begrunde dem saa meget stærkt; man faaer dem, naar man kun betaler Gebyret, der, som det oplyses i Motiverne, er 37 Kr. 33 Ø., undtagen i Politisager og Sager under 400 Kr., hvor det er det Halve. Men saa finder jeg længere henne i Motiverne til § 8 en Sætning, der lyder saaledes: „Hvor de fortære ekstraordinære Appelfrifter gjælde, har man derimod fundet Betænkelse ved helt at affasse de saakaldte furante Opreisningsbevillinger, f. Ex. i private Politisager“, og denne Sætning synes at tyde paa, at man har til Hensigt at affasse de furante Opreisningsbevillinger, hvor der ikke gjælder fortære extra-